

JACQUES VAN VEEN UITGELUID

Niemand kan zalig verklaard worden zonder dat bewezen wordt dat hij tenminste twee wonderen heeft verricht. Voor wat Jacques van Veen betreft lijkt het er veel op dat dit bij hem het geval is. Wanneer iemand dertig jaar geleden voorspeld had dat een groot aantal leden van de rechterlijke macht bijeen zou komen om te geluigen van hun bewondering en waardering voor een journalist - en dan nog wel een die niet zuinig is geweest met zijn kritiek op het rechterlijk systeem - zou hij beschouwd zijn als een primitief mens die nog in wonderen geloofde. Het tweede wonder is dat de rechterlijke macht niet schouderophalend aan de kritiek is voorbijgegaan, maar er terdege notitie van neemt en zich die kritiek soms ook aantrekt.

Een passage uit de toespraak van mr J. Abspoel, jaist emeritus-officier-van-Justitie te Alkmaar, ter hulding van Jacques van Veen bij diens afscheid als rechtbankverslaggever en -chroniqueur van Het Parool.

Trad mr Abspoel als een advocaat-van-de-duitel op, drs H. van Run roemde de werkwijze van Van Veen, die wel eens opdook bij ogenschijnlijk onbelangrijke politierechterzittingen: een voorbeeld van efficiënte journalistieke werkzaamheid. Van Run herinnerde overigens aan de Prijs voor de Dagbladjournalistiek welke Van Veen kreeg voor zijn verslaggeving van de zaak tegen Hans van Z. en aan de twee bundels beschouwingen en kronieken die hij publiceerde. Met een

Jacques van Veen met de naar hem genoemde prijs

parafraze op een psychiatrisch rapport rondde Van Run zijn sandeel in de zitting in het Paleis van Justitie af.

Zoals in het vorige nummer van De Journalist gemeld, is de Jacques van Veen-prijs ingesteld door een stichting waar-

van de gehuldigde ervoorzitter wordt. De redactie van De Journalist heeft gemeend haarzijds ter gelegenheid van het afscheid van Van Veen enige beschouwingen omtrent bepaalde aspecten van de rechtbankverslaggeving op te nemen.

Marijn de Koning over Jacques van Veen

Jac. van Veen heeft vorige week afscheid genomen als rechtbankverslaggever en columnist van Het Parool. Het was een fantastisch feest, op de rechtbank in Amsterdam, heb ik gehoord. Zelf was ik jaist die ene dag helaas ziek.

Jac. wil de grote eer te beurt een persprijs naar hem vermoend te zien, op grond van zijn unieke verdiensten als criticus van de rechterlijke macht. En jaist uit die kring was het initiatief tot de instelling van de Jac. van Veenprijs genomen. Ik kan me precies voorstellen hoe Jac. heeft staan glunderen onder zijn witte kulf.

Met hem verdwijnt er een journalist, die eigenlijk niet weg te denken is. Een integere, ijverige en kritisch man, die vriend noch vijand uit de weg ging.

Als geen ander heeft hij bevorderd dat de rechtspraak in Nederland en het systeem daaromheen voor velen

door
Marijn
de Koning

iets toegankelijker is geworden. Jac. hanteerde alleen zijn eigen normen bij de beoordeling van wat recht en rechtvaardig is en die normen bleken op grote schaal herkend te worden. Zelden kon iemand met recht zijn kritisch oordeel berouwen, al betekende dat allerminst, dat hij niet ook vijanden maakte.

De burger heeft recht op inzicht en doorzicht in wat er gebeurt in een rechtszaal en vooral ook recht op een fatsoenlijke bejegening, vond en vindt Jac. van Veen. De tijd van uitsluitend eerbied voor heren in to-

gu is voorbij, zo leerde Jac.

Diezelfde heren worden geacht ook op behoorlijke wijze degenen die voor hen staan te behandelen. Ik weet nog, dat Jac. en ik naast elkaar zaten in Utrecht en de toenmalige president van de strafkamer (rond 1960) rustig zei tegen een verdachte: 'zeg, vlerk, haal eerst die handen maar es uit je zak. Het is hier geen café'. - Alsof die gedacht had.

Het leek de laatste jaren wel of de rechter extra op hun hoede waren als de waakhond Van Veen met zijn stoffend dribbelstapje de rechtszaal binnenkwam. Zijn oordeel telde, vooral in Amsterdam, zwaar. Nooit rechten gestudeerd, maar een kennis, die menig jurist naar de kroon stak.

Een mens van het recht heeft zich teruggetrokken. Niet helemaal, mogen we hopen. Jac., blijf of en toe schrijven, je bent het bijna aan de rechtspraak verplicht!